

ПАВЛО ДИМА

МОНМАРІ
ТА
ВОЇН-ТІНЬ

Роман

Київ

УДК 821.161

Д44

Дима Павло

Д44 Монмарі та воїн-тінь : роман. Київ : Видавництво Ліра-К,
2024. 274 с.

ISBN 978-617-520-490-0

Не встиг Монмарі оговтатися після сутички з драконом, як зіткнувся з новою небезпекою – воїн-тінь прийшов у Кризьбург, аби вполювати щезника.

Хто він, звідки взявся, чого хоче, як йому протидіяти? – багато питань, та мало відповідей. Карколомна інтрига, заплутане розслідування, що збиває слідчих з пантелику, кидає виклик маленькому щезнику.

Усі друзі Монмарі стануть по один бік, усі вороги та підозрювані – по інший. Хто вийде переможцем у двобої з Питьмою та за яку ціну?

Упертий соєць торує свій шлях попри усі страхи та перешкоди. Чи готові Ви піти за ним у темряву?

УДК 821.161

ISBN978-617-520-490-0

© Дима П.К., 2024

© Видавництво Ліра-К, 2024

Монмарі біг вулицею, постійно озираючись.

Він знав, що Хазяїн Тіней десь поруч. Серце підказувало, що ворог ударить саме сьогодні, ворог довго чатував на щезника.

Магічні ліхтарі тривожно замерехтіли.

Темрява погустішала.

Наляканий соєць залишився наодинці зі своїми страхами. Вечірній Кризьбург відсунувся кудись далеко.

«Наче в триклятих фільмах жахів!.. – маленький щезник вишкірився на темряву. – Живим не дамся! Дзуськи вам, нумо повзійть ближче».

Кожен, хто знав Монмарі, здивувався би зараз.

Невеличкий на зріст соєць, чемний та старанний, як і вся його рідня, зараз був геть іншим. Блідий та шалений, він озирався довкола, стискаючи в руках зброю – помповий цвейзгауз гном'ячої роботи. На грудях щезника висів ремінь з арсеналом магічних фаєрболів, а з кишені плаща стирчали руків'я світлових факелів, яким позаздрив би й Фродо Бегенс.

За містом спалахнула блискавиця, повітря дихнуло свіжістю, почав накрапати дощик.

Монмарі швидко простував Бутовим мостом. Уночі річка Крися, від якої пішла назва міста – Кризьбург, зда-

валася чорною, наче пекельна смола. Десь бриніли тонкі голоси русалок.

Важкі краплі, мов Божі сльози, пролилися на бруківку. Соєць пробіг повз карету з веселою ельфійською компанією і завернув до Медового провулка, де старезні витончені будівлі танули в акацієвих садах.

Щезник ігнорував архітектурні пам'ятки – рвучко витираючи обличчя рукавом, він підбіг до дверей високої будівлі храму і шарпнув ними раз-другий. Зачинені!

Готичний велет мовчав, спостерігаючи за метушнею сойця. Однак той задіяв невеличкий магічний браслет на лівій руці – і двері розчахнулися перед ним, немов соєць був не соєць, а гунський Атила-завойовник, який зруйнував імперію братів Ромула і Рема.

Холодний вітер полетів проходом.

– Покажися, зло! – Монмарі біг вперед, і магічні ліхтарі спалахували за ним, немов живі. – Ну ж бо, виходь на двобій, поганцю!

Тут, мій шановний читачу, я маю тобі пояснити, що Кризьбург – чарівне місто, де мешкають усім відомі ельфи, гноми та люди із роду алексійців, а також є менш відомі богли, лепрекони, тролі, русяві мисливиці із Темного Лісу Мрій. Звісно, є й чаклуни (куди ж без них?), котрі вибудували свої красиві вежі й створили магістрат Кризьбурга, щоби дати раду такому жвавому місту.

Та все це тонкощі культуральної політики, а до величної будівлі сповзалися химерні тіні. Їхні довгі лапи огортали нефи барвистих вітражів, смикали двері, ховалися під гілками дерев.

Монмарі вибіг у центр храму – портрети колишніх духовних лідерів спостерігали за сойцем, і він гучно розреготався, повів навколо диким оком.

– Годі ховатися по кутках, підступна почваро! – Монмарі зарядив цвейзгауз кулями із білого фосфору, бурмочучи: – Терпець урвався... і перцю дам тобі, і маку...

Масивні храмові двері заскреготали.

Випадковий спостерігач міг би заприсягнутися, що двері залишалися нерухомими, та їхня тінь ворухнулася, ніби хтось потойбічний увійшов до храму. Почулося лихе гарчання, аж луна шуронула по кутках.

На стіні біля фрески мудрої Галадріелі здибилася тінь велетенського пса. Трусонувши важкою головою, тінь пішла на Монмарі. Магічні ліхтарі потьмянішали, немов боялися того, що коїлося. Пітьма огорнула храм.

– До дідька!.. – щезник жбурнув перед собою світловий факел, і біле полум'я затанцювало всередині проходу.

Соєць повів цвейзгаузом, вишукуючи ворога.

Гарчання лунало по той бік сяйва, тінь пса ховалася поміж колон.

Сам того не бажаючи, щезник почав відходити до величезної статуї Оріона, який тримав на руках поранену лань – символ чуйності та перемоги над примітивною жорстокістю.

Руки Монмарі тремтіли, проте він мужньо тримав зброю. Маленький соєць боявся, аж зуби ляскали, та він бажав битися на смерть, аби позбутися жахливого нападника. Портрет сивого цілителя зі співчуттям дивився на щезника. Кароока пані на іншому полотні молилася пратцям. Високий брюнет у зеленому камзолі дивився за спину сойця, немов бажав попередити про небезпеку.

Соєць почув спів – знайомий, глибокий, позамежно сумний. Бічним коридором храму до хлопця м'яко виступав, наче пава, темний силует в ельфійському балахоні.

– Стій, ані руш! – щезник вистрілив. Заряд фосфорної картечі розпанахав уцент старезний гобелен пана Вроцлава, засновника першої крисьбурзької лікарні. – Зупинися!

Гобелен запалав, та соєць вистрілив удруге.

Знову схибив, знищивши вазу з прахом святої Мальви-провидиці. Попіл здійнявся у вибуху вогняних іскор.

Хазяїн Тіней співав, і його голос оmanoю звав до себе, стискав серце владною рукою, розкитував мізки, ламав волю. Слова пісні пестили слух, торкалися потайних струн душі, шаруділи серед забутих мрій, бентежили спогадами.

– Замовкни, враже! – Монмарі кинув у співуна фаєрболлом. Той відскочив убік, і стіну обпекло магічним синім вогнем.

Хазяїн Тіней озирнувся на полум'я, щезник побачив його носатий профіль. Задкуючи, соєць жбурнув ще один заряд, і навколо скульптури святого Паладія здійнялася палаюча червона стіна.

Гарчання на правому фланзі привернуло увагу Монмарі. Він стрельнув із цвейзгауза наосліп, вбачаючи силует пса, що хижо рвонув поза лавами. Бабах! Дерево розлетілося на тріски, сидіння сусідніх лав почали тліти під розпеченими іскрами фосфору.

Здоровенний чорний пес загарчав так, що луна пішла поміж аркадами. Монмарі бачив, що вороги оточують його з боків, проте не тікав, бо прийшов сам на сам зустрітися зі злою долею.

Хазяїн заспівав голосніше.

Невимовна туга стиснула серце малого сойця, він мало не впав на коліна. Важкий помповик, оздоблений золотом, ткнувся у мармур підлоги. Світ плив маревом, підступно хитаючи сойця. Хазяїн Тіней звав щезника до себе крізь стіну полум'я.

«Навіщо вся ця боротьба?.. – щезник важко зітхнув, відчуваючи власну безпорадність, на очах виступили сльози. – Я в пастці».

Тінь пса пройшла повз фігуру Оріона і ступила на постамент купальні. Монмарі схопив цвейзгауз і шмальнув у кошлатого фосфором, потвора відлетіла й заскавчала.

– От і маєш халепу... – щезник вистрілив удруге, і картеч вирвала шмат тіні зі спини чотирилапого. Пес дремнував геть.

Озираючись у бік Хазяїна Тіней, Монмарі не второпав, куди той зник. Соець вивчав поглядом круті й високі чотирикутні куполи храму, його нефи з порталами, де стояли статуї прекрасних юнок, викрадених драконом Маєргостом.

Відступаючи лівіше, щезник бачив, як поволі згасає магічне полум'я і темрява навколо густішає.

– Я не боюся тебе, – Монмарі бажав крикнути, але не зміг, насилу прошепотів: – Не боюся, тож виходь, покидьку.

Лячний спів лунав під стелею храму, пробуджуючи тіней. Із колони вийшов воїн у порубаних латах, важко зітхнув і кинувся на сойця з мечем. Щезник ледь не перецепився за ніжку лави, сіпнувся убік, вистрілив. Воїн з подивом розгледів діру в грудях і почав танути в повітрі. З підлоги росла тінь химерної бабці, що завила, наче згряя сіроманців, і побігла за щезником, страшно присідаючи. Соець шмальнув у стару картечю.

Десь з-за колони вихопилася тінь юнака і ледь не шпирнула щезника ножом – той відбив лезо стволем цвейзгауза. Фосфор пошматував невідомого вщент.

З-за лав, немов ікла дракона, виростили три тіні оркських найманців. Один – здоровило з молотом – швидко пішов проходом до Монмарі. Другий мало не влучив у со-

йця коротким списом – щезник встиг відскочити. А третій спокійно почав натягувати арбалет.

– Scher dich zum Teufel!¹ – щезник кинув фаєрболем.

Якась холодна та слизька тінь накинута на сойця ззаду, обпікаючи морозом до кісток. Монмарі насилу розірвав жажливі обійми мерця, вдарив його прикладом цвейзгауза раз-другий, вистрілив у потворне обличчя, однак інша почвара з мотузкою на шиї вже бігла до нього з-за колони. А під стелею літав і співав їхній господар.

Його голос пробуджував все нових і нових нападників.

Серце Монмарі з острахом провалилося кудись униз.

«Не вистачить набоїв!.. – думав соєць, стріляючи, кидаючи фаєрболи, похапцем заряджаючи помповик. – Нікому не можна вірити, нікому... я один помру серед цих бридких потвор...»

Бах! Спалах фосфору розриває чергову тінь.

Буф-ф! Фаєрбол жадібно охоплює полум'ям двох худорлявих небіжчиць, що простягали руки до сойця.

Ба-бах! Постріл щезника змітає голову велетенському трюлю. Хтось біжить, пригинаючись за колонами... Ба-бах!

Шипіли іскри фосфору, чаділо згоріле дерево.

Щезник розреготався, його руки тряслися, немов у падучій. Він ніяк не міг намацати останні набої, щоб зарядити розпечений помповик.

Геть змарнілий Монмарі озирався навколо.

Де ж ворог, де він, де?..

Вичікувати було важче, аніж битися на смерть.

– Бісове чекання мене вбиває... вбиває... – Монмарі посміхався дурною посмішкою. – Як нікому віри нема, то тре-

¹ (нім.) Ідіть до біса!

ба чекать... А чекання вбиває, виїдає душу, чекання – це смерть...

Він щось белькотів, мацаючи свої кишені без упину. Нарешті витягнув другий факел, вдарив об коліно, підняв вище – і яскрава зірка спалахнула в руці несамовитого щезника.

Темний силует плив у повітрі над Монмарі.

Хазяїн більше не співав.

Він поволі витягував довгі кігті, збираючись ухопити Монмарі за голову. А щезник лише тіпався і белькотів, белькотів і тіпався.

Загарчав скажений пес.

– Ані руш!

У храм забігли троє бойових мольфарів у білих одежах.

Один із них ледь побачив Хазяїна Тіней і шуронув у нього блискавкою. Трі-і-ісь! Удар змусив сойця прийти до тями, він перестав белькотіти й озирнувся. Побачив, як ворог розтанув у повітрі.

Помер не помер – як дізнатися тепер?

– Ти один тут? – молодий мольфар підбіг до сойця, утворив навколо нього захисну сферу приємної теплої магії.

Щезник сів на підлогу, його щоками котилися сльози.

Тепло, надійно, хтось прийшов на допомогу...

– Як тебе звуть, малий? – питав русявий, доки інші ретельно оглядали храм.

– Чекання вбиває... – прошепотів Монмарі так, буцімто повідомив найважливішу у світі таємницю. Таїну тайн. – Чекання вбиває, коли ти не згоден комусь вірити... а віри нема жодній живій душі.

Мольфар прискіпливо глянув у вічі маленького сойця й побачив там гливку імлу божевілля.

– Як твоє ім'я, малий? – запитав чаклун спокійніше.

– Нікому віри нема, ні-ко-му... – щезник засміявся, та по його щоках бігли сльози.

Мольфар підвівся, крикнув побратимам:

– Повідомте у друге магічне управління: маємо хлопця у важкому стані! Нехай збирають цілителів. Усіх, яких зможуть знайти.

* * *

Кабінетом рвучко, немов якийсь цербер, нарізала кола зла й напружена Андерсена. Колишня темна володарка одного із варварських світів зараз керувала другим магічним управлінням Крисьбурга, і їй був підпорядкований відділок магічного пошуку, де працював щезник на ім'я Монмарі.

– Що це?.. Прокляття, невідома магія чи щось психічне? – невисока, довгокоса Андерсена підійшла до сойця і почала водити руками над його головою. Важкі сріблясті браслети, які стримували справжню силу магічки, ледь помітно засяяли. – Що покаже нам сканування?.. Нервова система геть розладнана, активність скроневих долей зависока, надлишок дофотаміну... та ані порчі, привороту, ніяких тобі проклять. Прикро.

Соєць навіть не поворухнувся.

Сидів, мов лялька, нерухомо, геть спав з лица, на маніпуляції магічки не звертав уваги.

Аларі, його колега, котра останнім часом виконувала обов'язки голови відділку магічного пошуку, не витримала грізного видовища і перевела погляд за вікно. Опівнічний Крисьбург мовчав.

Мольфар Дагфін, котрий знайшов сойця, скрушно зітхнув:

– Коли він прийде до тями?

Андерсена поклацала пальцями перед очима щезника. Той насупився, намагався відвернути голову, та жінка притримала його за підборіддя. Незадоволено примружила очі, великі, розумні, холодні.

– Як ми тебе втратили, малий? Не розумію, – керівниця озирнулася на мольфара з Аларі. – Він оклигає, але йому потрібне лікування. Кого маєте на прикметі?

Дагфін відповів:

– Зазвичай ми надсилаємо поранених до друїдського шпиталю майстра Санморе. Постраждалими від магії тіней опікуються інтерни ельфійської Академії Вищих Сфер. Також діє реабілітаційний центр Протекторату Срібного Кільця, де ветерани беруть участь у груповій терапії, проходять ресоціалізацію, отримують нову професію та місце призначення.

Андерсена сіла за свій стіл – масивний, дубовий, зі старовинними орнаментами – й оглянула Монмарі.

– Групової терапії тут замало. Які ще є варіанти?

– Психолог Франциск Орле веде індивідуальний прийом, – відповів мольфар напружено. Андерсена помітила це й з цікавістю підняла одну брову. Мольфар пояснив: – Після терапії пана Орле не кожен постраждалий боєць повертається на службу.

– Вони виліковуються? – поцікавилася керівниця.

– Так, цілком, – мольфар кивнув. – Та, на превеликий жаль, дехто звертає з обраного шляху.

Андерсена глянула на Аларі – та завмерла, немов соляний стовп.

– Здається, ми не маємо вибору. Він заслуговує на зцілення, навіть якщо не повернеться до відділку.

Керівниця взялася писати листа до майстра Орле.

Аларі несміливо підійшла до сойця, взяла його за руку, зазирнула у вічі. Русява лучниця ледь стримувала сльози.

Соєць дивився у вікно, він не бачив Аларі та її біль.

– Бувай, Монмарі, одужуй якнайшвидше і повертайся.

Соєць зітхнув, трохи погойдуючись туди-сюди.

Вочевидь, він був далеко, буцімто телепортувався в інші світи, щось там вишукував за звичкою щезника і не розумів, чому його колега-щезниця похнюплена стоїть поруч.

Андерсена дихнула на шматок сургучу, і той закипів.

Чаклунка запечатала листа і передала його мольфарові:

– Віддайте майстру Орле особисто.

Мольфар коротко вклонився.

Доля Монмарі була вирішена. Дагфін обережно взяв сойця за руку, той механічно підвівся, і вони разом пішли з кабінету. Аларі шморгнула носом, сказала:

– Спочатку батько, а тепер син...

– Не мели дурниць, – магічка grimнула на підлеглу. – Краще організуй повномасштабне розслідування. Я хочу дізнатися, як один із моїх найкращих щезників став жертвою параноїдного психозу.

Коли енергія магічного телепорту випустила Монмарі, той швиденько насунув на носа свої дивні окуляри з аж трьома парами скелець – синіми, зеленими та медово-жовтими. Навколо було сонячно.

– Де це ми? – запитав соєць хрипко.

– На другому боці Алексії, – відповів мольфар і повів щезника за собою. – У Крисьбургу зараз ніч, а тут день. Ба-чиш, там далі будинок Франциска Орле. Біля самого моря.

Монмарі трохи збудився, встав навшпиньки, виглядаючи оселю психолога. Море шепотіло до нього, пахло, грало сонячними променями. Краплиною свого серця